

Priestor pre život

Časopis   Ročník I   Číslo 3   Cena zdarma

Cena časopisu Priestor pre život je zdarma. No budeme radi, keď vydávanie časopisu podporíte sumou 10 Sk. Touto sumou podporíte nie len vydanie ďalšieho čísla, ale aj organizáciu, ktorá ho vydáva. Preto Vám za pochopenie ďakujeme.

Motto: TULÁK JE KRÁĽ

Z bohatých a vysvietených obchodov, výkladov a reklám vanie studený blahobyt (byt). Byť však žiadny nemám a predsa som slobodný Kráľ. Som nezávislý a seba aj teba mám rád.

V staničnom parku bdiem aj spím, prebúdzam sa v krákaní vrán a moje rána sú plné rán – som slobodný kráľ.

Po diaľnici chamtivosť unášaš v nablýskanej mazde. Ja túlam sa očami po Mliečnej dráhe po Nebi, bez predpisov a zábran, pretože som slobodný kráľ a som si istý cieľom mojej cesty.

Ďakujem ti, si dokonca aj láskavý. Ponúkaš „dopredaj za znížené ceny“. Je v tom čosi... ale iba obchodnícke gesto. Chutí však ako nedopité pivo v bufete, zvetrané, teplé a bez peny.

Sloboda je blaho a Vesmír je môj jediný Byt, tak nádherný. Patrí mi v ňom každá Hviezda.

Tebe obchody, príkazy, „nedodržuješ predpisy jazdy“ a dočasná mazda... Istý si cieľom svojej cesty či pochybuješ azda!

Pocit nevoľnosti mám z honosných budov bánk. Mramor, sklo, hliník, pozlátané kľučky. Prepychové koberce Ilmia kroky, bez štipky svedomia netrestané sú triky. Počítače škrtia a ľudom škrtajú účty. Je to zvláštny vkus, keď je človek homo homini lupus...

Pocit šťastia mám, keď po lúke kráčam, plnej zelene a kvetov. Sviežo a vlhko ma hladí aj pichá, po krokoch bosých tráva sa dvíha, aj všetko k Bohu.

Všetci sme jeho deti.

JOŠI

Milí čitatelia,

Sme tu, s tretím číslom časopisu **Priestor pre život**. Náš časopis tvoríte aj Vy čitatelia, či si to uvedomujete alebo nie. Nevieme ako prijala náš časopis väčšina verejnosti, možno že niektorí s ľahostajnosťou, nedôverou, s pohrdaním. No vieme aj to, že mnohí sú naklonení nášmu netypickému časopisu a bez ich morálnej podpory by nebolo toto tretie číslo. Slovensko má veľa úžasných ľudí, ktorí disponujú súcitom a pochopením a to je pre nás veľmi dobré. Je úžasné, že medzi mladými je veľa múdrych ľudí. Od koho zdedili súcit a pochopenie, keď ich rodičia a starí rodičia sa často tak nesprávajú? Aj zázraky sa dejú, a to je pre nás veľmi dobré. Nositelia múdrosti, dôchodcovia, sú často agresívni, mrzutí a naštvaní na celý svet. V minulosti boli starí ľudia nositelia pokoja a múdrosti. Dnes to vo väčšine prípadov tak nevyzerá (česť výnimkám). Svet sa mení, možno že sa otáča hore nohami, a to je pre nás veľmi dobré.

Pri distribúcii časopisu **Priestor pre život** zaujímavé zázraky. Keby sme spomenuli všetky, tak by bolo málo stránok časopisu **Priestor pre život**. Spomenieme aspoň niektoré. Úžasné je pre nás to, že po uliciach slovenských miest sme oslovili okrem iných aj stovky vykravatovaných a elegantných osobností, pre ktorých nebol problém vytriahnuť z vrecka 10 korún. Medzi nimi sme objavili veľa takých, čo ožobrácili svojich priateľov, ožobrácili firmy, ožobrácili štát a nás všetkých. Ostalo nám po bohatom štáte len množstvo bohatých. Napodiv ich je dosť, hemžia sa nimi námestia. Mnohí z týchto zlodějov sa tvária, ako poctivo zbohatli a koľko ich to stálo úsilie. Na námestiach ich poznáme podľa kývajúcej ruky, niektorí dopredu ďakujú za časopis, ktorý nemôžu

čítajte na strane 2

Rozhovor so ženou, ktorá nevlastní občiansky preukaz

srdcia. Robíme to verejne a otvorene. Ukazujeme všetkým, že všetko môžeme robiť verejne a otvorene. Nečakáme od Vás finančnú podporu (česť výnimkám), čakáme od vás niečo iné. Odmenu za prestáte hodiny tisícov oslovení nám dajú chudáci. Keď vám dá školák svoje celé vreckové za časopis **Priestor pre život**, verte, že vám idú slzy do očí.

Keď vám dá babka kôpku najmenších mincí, nazbieraných v zákutiach peňaženky, verte, že vám idú slzy do očí.

Keď vám obyčajný človek dá pár drobných s prianím všetkého dobrého, verte, že vám idú slzy do očí a to nie sme žiadne bábovky. Pred týmito ľuďmi sa hanbite! A vy sa hanbite, červenáte a utekáte sami pred sebou. Týchto ľudí poslal ktosi, aby ocenil prácu našich distribútorov. Nie je ľahké vstupovať do svedomia tým, ktorí si myslia, že ho nemajú.

Je úžasné, že títo utekajúci pred svojím svedomím sú. Že existujú. Svedomie je im v päťkách a to je tiež úžasné. Naháňa ich na každom kroku, nedá im dýchať, nedá im spať. Svedomie pôsobí na ich blízkych, je ako valec, drtí všetko hmotné na prach.

Prach na prach sa obráti, zostane len LÁSKA. Navždy. A to je na tom to najúžasnejšie.

a nechcú čítať, lebo vedia, že by sa dotkol ich svedomia. Nad otázkou distribútora: „Nad kým kývate rukou? Nad sebou?“ Utekajú krížom cez námestia, neschopní reagovať kritickou poznámkou, hnevom a pod. Svedomie ich čaká na námestiach, v podobe nášho časopisu. Sme Vaším svedomím, páni a dámy, budeme búchať na vaše brány, kým sa netvorí alebo nevypadnú z pánov. Prišli sme na námestia miest búchať na vaše zamknuté

Rozhovor so ženou, ktorá nevlastní občiansky preukaz

V minulom čísle časopisu PPŽ sme písali o synovi Jany Kubičkovej, ktorú pred 33 rokmi zbavili svojprávnosti. Zobrali jej deti a umiestnili do detských domovov. Čo prežívala táto žena po týchto udalostiach je ťažko pochopiteľné. Odborníci definovali jej stav ako sociálnu zaostalosť, preto je pre nás ťažko pochopiteľné, že na základe tohto sa stala nesvojprávnou. Veľmi bystro a pohotovo uvažuje, má dobrú pamäť, vie šiť, pliesť, vyšívvať. Čo motivovalo odborníkov, aby táto žena ostala bez možnosti opustiť ústav, byť slobodným človekom, slobodne prejavovať lásku svojim deťom. Skrátka žiť.

O ľuďoch za bránami ústavov, ktoré definujeme ako ústavy pre mentálne postihnutých sa napísalo dosť. No málokedy sa hlbšie zaujíname o osudy jednotlivých obyvateľov, ako aj o opodstatnenosť týchto ľudí v ústavoch. Je nepochybné, že ak sa do týchto ústavov dostane úplne zdravý človek, tak po určitej dobe, po užívaní rôznych druhov psychofarmatík, stane sa aj zdravý človek „blázon“, alebo sa tak navonok prejaví. Treba otvorene povedať, čo možno pobúri odborníkov, že táto terapia pôsobí podivne. Vyzerá to tak, že odborná psychiatria vytvorí závislosť na drogách, čo nepochybne mnohé psycho-farmatiká sú a potom im znižujeme dávku. Keď „pacient“ prejaví vo svojom „abstíaku“ agresivitu, použijeme elektrické šoky, švédske sprchy, aby sme „pacienta“ umravnil. Zvyšujeme dávku psychofarmatík (drog) a kolotoč začína znovu. Týchto ľudí po „osvedčených“ terapiách poznáme podľa zvýšenej obezity, pokazených zubov, slabých motorických schopností, apatie a pod. Mnohí majú strach. A v dôsledku strachu sú ochotní podstúpiť čokoľvek a s rukami ako prosiaci psík, prosiaci o sústo, sú veľkými a bezbrannými obeťami našej ľahostajnosti. **Neublížujte maličkým (deťom a bláznom), lebo ich je kráľovstvo nebeské ! Kto sa zastane biednych a bezbranných ?**

Matka Jana so synom Jurajom

Pani Jana je odvážny človek, uvedomuje si zodpovednosť aj prípadnú obeť, vyjadriť svoj príbeh. Hovorí o veciach z iného pohľadu vždy vyžaduje obeť aj odvahu. Rozhovorí sa o histórii a o tom, ako pred 30 rokmi jej stará matka „vypadla“ z okna. Stará matka svojej vnučke nechcela za žiadnych okolností prezradiť, kto jej v tom „pomohol“. Táto udalosť sa stala v roku 1968. Stará matka povedala svojej vnučke Jane: „ Ak ti to prezradím, zlikvidujú nás všetkých“. No aj tak, rokmi sa vnučka Jana čosi dozvedela a navštívila v sedemdesiatych rokoch poručíka bezpečnosti.

„Vy ste mi vyhodili starú matku z okna“, povedala Jana poručíkovi. Po tejto udalosti nadobudli veci rýchly spád. Janu zbavili svojprávnosti, jej 9-ročnú dcéru a 3-ročného syna umiestnili do rôznych ústavov. Možno si poviete, že nepohodlní ľudia za komunistov často končili za bránami psychiatrií ako neželaní svedkovia. Aj stará matka Jany bola možno nepohodlným svedkom. Žijú aj tí, čo spôsobili rodinnú tragédiu. Sú v tom sudcovia, policajti, psychiatri. Možno že budú čítať tento článok, možno prehovorí aj iní svedkovia. Pravde niekedy trvá dlho, kým vypláva na povrch, ale nakoniec sa to vždy stane. Nepoznáme motív tejto rodinnej tragédie rodiny Kubičkovcov, nepoznáme motív poručíka VB, sudcov, psychiatrov. Nechceme odsúdiť tieto inštitúcie a jednotlivcov – ich odsúdi spoľahlivo vlastné svedomie. Skôr by sme radi poukázali na neopodstatnenosť trvania nesvojprávnosti Jany Kubičkovej, ktorá zažila tragédiu, pre matku asi najhoršiu, oddelenie od svojich detí, ktoré potrebovali jej lásku. Možno nebola dokonalá matka, možno mala veľa chýb a nedostatkov, no odňatie detí bolo najkrutejším riešením. Dnes jej syn Juraj Kubička požiadal Okresný súd v Žiline o vrátenie svojprávnosti pre svoju matku Janu. Jeho túžbou je zobrať si matku k sebe. Aj keď je sám bez domova, verí že raz budú spolu. Jurajov domov je Verejný kemp v Priekope. Rád by postavil malú chatku, do ktorej by sa zmesilo pár ľudí, ktorým nebolo umožnené žiť spolu. My ostatní ľudia, ktorí sme si prečítali tento článok o rodine Kubičkovcov a dokázali sme vytvoriť len jednu malú slzičku, vieme, že aj tvoja slzička dokáže roztopiť srdcia inštitúcií, ktoré tomu bránia. Aj tvoja slzička je potrebná, tomu ver. Dnes tvoja slzička môže vrátiť nesplnené túžby jednej rodine, zojtra to môžeš byť TY, tvoji blízky. Lebo ani netušíme, akú váhu majú slzičky tisícok ľudí.

2. Príbeh o vymretých bezdomovcoch

Viliam žil cnostným životom ako väčšina ostatných. Dodržiaval pravidlá a predpisy, robil to čo sa má, čo sa od neho čaká. Hral na krídlovku v závodnom orchestri, bol dobrý trubkár. Ľudia ho mali radi, nevyčnieval z radu. No zrazu prišla zmena. Nešťastná láska, konflikty s rodičmi a iné. Zrazu prišlo niečo, čo pretekalo a nakoniec pretieklo.

Na človeka sa to vtedy sype. Ako prelušíť všetky tie výčitky rodiny, kamarátov, vážených ľudí, ktorí si ma dovtedy vážili. Chytám sa do siete sľubov – začínam sľubovať. Keby len sľubovať. Prisahať na všetko možné, že nebudem piť, že sa polepším. Že sa vrátim do starých koľají a že budem taký, aký som bol. Sľuby, odhodlanie vydrží chvíľku a potom ťa prepadne ešte väčšia túžba, dopiť sa do nemoty. Zase výčitky, sľuby. Bože, čo s tým? Kolotoč sľubov zapríčinil všetky problémy. Vyhodenie z práce, vyhodenie z domu. Jediným východiskom je ulica a kamaráti z mokrej štvrte rovnakého vy-

znania. Tí nič nevyčítajú. Len tie alkoholické-okenové prebúdzania. Tie sú rovnako desivé a strašidelné, ako keď do vás dobiedza niekto z blízkych. Vtedy chceš byť ako iní, chceš, aby si ťa ľudia vážili. Nikdy som neprijal osud bezdomovca, túlať sa s rozbitou hlavou pomedzi kontajnéry. Tie pohľady, to povýšené ľudské ego, ktoré na vás hľadí spoza záclon. Keď cítiš tieto pohľady, bolí to. Strašne to bolí! Hľadáš fľaše. Ešte jednu nájsť, bude zase Modrá. Moja modrá Okená je asi jediné čo milujem. Priložíš k ústam a za chvíľku necítiš pohľady za oknami. Vtedy si uvedomíš, že svet je krásny, aj keď upotácaný.

Tento príbeh je o tomto človeku

Si často hore a potom dolu, no je na chvíľu krásny.

Moje volanie: „**Ľudia, prijmite ma medzi seba“ už nikto neberie vážne. „Chcem sa vrátiť k Vám, chcem žiť s vami.“ Teraz vám to nesľubujem, ani neprisahať. Kto mi teraz uverí?**

V roku 1996, na sklonku jeho života, Viliam chodil a žiadal o pomoc. Už nesľuboval ako to robil predtým, len žiadal a prosil.

pokračovanie na strane 3

Pokračovanie zo strany 2

Chcel v pokoji dožiť svoj pohnutý život. Na základe úpenlivých prosieb tohto človeka, a niektorých iných, rozhodli sme sa v roku 1996 vybudovať kemp pre bezdomovcov. Nebola náhoda, že od prvej firmy, ktorú sme požiadali, sme získali darom poškodené unimo-bunky.

Predbežne sme získali pozemok, kde sme ich mohli umiestniť. Požiadali sme mesto Martin, jeho zastupiteľstvo a primátora o súhlas na realizáciu. Naša snaha bola „ocenená“ zamietavým stanoviskom mesta tohto znenia: „Z estetických dôvodov, blízkosť cintorína a štátnej cesty nesúhlasíme s uvedeným riešením“. Toto sme oznámili Viliamovi a ďalším siedmim. Viliam to prijal so slzami, zakrátko ho prešlo auto. Nebolo zistené cudzie zavinenie, len predtým stále hovoril, že jeho život už nemá zmysel. Z ďalších siedmich bezdomovcov, ktorí chceli bývať v kempu, piati už nežijú. Všetci len z estetických dôvodov, blízkosti cintorína a štátnej

cesty. Dnes ten istý primátor a väčšina poslancov zamietla naše riešenie. Vymysleli si množstvo dôvodov prečo sa to nedá. Tvária sa tak múdro a zodpovedne, že to zastavuje rozum.

Vtedy sme pýtali od mesta súhlas na umiestnenie kempu a zatiaľ pár ľudí zomrelo, čo zrejme netrápi poslancov a ani primátora.

Dnes už povolenie od mesta nepýtame, staviame načierno a veríme, že Boh nám odpustí naše hriechy a odpustí aj vám, primátorom a poslancom.

V znaku mesta Martin je svätý Martin na bielom koni. Rozsekáva mečom svoj plášť na polovicu a daruje ho žobrákovi.

Primátor mesta Stanislav Bernát zabudol na symbol mesta, hoci bol zvolený dokonca za viceprezidenta európskeho regionálneho zoskupenia Rady Európy.

Mimochodom, kam sa to chceme dostať? Do Európy? Nebolo by lepšie radšej ísť do ázijských stepí ako do Európy, kde sú volení podivní viceprezidenti?

Motto:

VZŤAHY

...vzťahy mysle k telu, človeka k človeku, príťažlivosť k zemi, počuteľné – viditeľné, slová šeptom – výkrikom, kroky, dotyk, ozveny...
...prsty ako litaný dlhý, hmatajú, obopínajú to prázdno ľudské..., medziľudské vzťahy zmluvne vznikli...môj, moja, moje (!?), tri slová súkromné ničia každý vzťah (!) ...
...bôžikovia tzv. moci, tápu v nemoci, z dreva panáči, na plesku stojí ich viera, more iba okom mlhne a zmjuje z márnivosti, plesku hrad, môj, moja, moja, moji...najkrutejšie okovy pre ľudský vzťah...
výžltky v sebe aj von vo dne v noci tlak, ozveny výkrikov...bez pomoci...muži, ženy, deti... (nie iba bezdomovci), blúdila manželja, milenci, mobilná sieť ich dychtá, má neviditeľné oká...je to doba náterov a lakov, politických mejkapov, interrupčných vrážd, šarlatánov v klonujúcich seba v akýsi des...je to doba zbraní, vojen...voskových figurín ples...

*****
Začnime Milovať ... okamžite, už teraz ...Dnes
*****

JOŠI

Ako sme sa rozhodli napísať list biskupovi Rudolfovi Balážovi

Raz, cestou po Slovensku, s časopismi Priestor pre život, napadlo nášho priateľa Maroša, že by bolo dobré obrátiť sa na biskupa Rudolfa Baláža o pomoc. Len tak nás napadlo, že katolícka cirkev v okrese Martin a Turčianske Teplice vlastní stovky hektárov pôdy, pasienkov a lesov. Mysleli sme si, že by sme mohli využiť bývalé pasienky medzi pásmom lesa a polom, ktoré sú aj teraz nevyužitá. Naš priateľ Maroš neváhal a zavolať biskupovi Balážovi, či by nám v tom nevedel pomôcť a ponúknuť do prenájmu pár hektárov pôdy, ktorá je nevyužitá. Pán biskup nás po telefonáte požiadal o písomnú žiadosť. 27. februára sme adresovali list tohto znenia Biskupskému úradu v Banskej Bystrici:

Vážený Mons. Rudolf Baláž,

Oslovujeme Vás, s prosbou o pomoc, mesto Martin nám doposiaľ nepovolilo výstavbu verejného kempu. O probléme legalizácie píšeme v priloženom časopise Priestor pre život. Na všetkých úrovniach hľadáme pomoc pre legalizáciu Verejného kempu a o túto pomoc by sme radi požiadali aj Vás. V prípade nepriechodnosti tohto riešenia hľadáme novú lokalitu, pozemok, usadlosť a pod. Boli by sme radi, ak by ste nám v rámci Vašich možností pomohli nájsť určité riešenie.

Doposiaľ sme pomohli deviatim ľuďom prežiť zimu v malej chatke, ktorú sme postavili na jeseň minulého roka. Veríme, že katolícka cirkev, ktorá disponuje dostatočnými možnosťami, čo sa týka pozemkov a iným nehnuteľným majetkom, pomôže a rozdelí sa s tými najchudobnejšími. Veríme, že tento krok posilní náboženské čítanie na celom Slovensku.

Ďakujeme za pochopenie.

S Pozdravom redakcia

Dňa 6.3.2003 nám prišla odpoveď z Biskupského úradu:

Listom z 27.2.2003 ste nás požiadali o pomoc. Biskupský úrad v Banskej Bystrici sa usiluje robiť

podobnú činnosť, ako sa zaoberá Vaše združenie. Žiaľ, aj na to nám nevychádzajú finančné možnosti a preto Vám nemôžeme pomôcť.

Biskupský úrad B.B.

Neboli sme spokojní s odpoveďou a napísali sme ďalší list Biskupskému úradu:

Vážený pán Mons. Biskup Rudolf Baláž,

V našom liste zo dňa 27.2.2003 sme nežiadali finančnú pomoc, ako píšete vo vašej odpovedi. Našu požiadavku sme jasne definovali. Ide nám o prenájom pôdy na vybudovanie Verejného kempu pre ľudí bez domova. Verejný kemp by sme radi vybudovali v lokalite Turca a tento kemp by pokrýval kapacitou okresy Martin, Žilina, Ružomberok. Bolo nám poradené, že katolícka cirkev v lokalite Turca disponuje značným pôdnym a lesným fondom o rozlohe stoviek hektárov. Naša požiadavka je, že samotný kemp by nebol väčší ako 500 m², no vhodné by bolo, aby sa priložené pozemky dali poľnohospodársky využiť, či už na pestovateľské alebo chovateľské účely. Môže to byť pôda doteraz nevyužívaná, ktorá bude postupne rekultivovaná. Vhodné by boli miesta medzi pásmom lesa a poľnohospodárskymi využitelnými plochami. Toto pásmo bolo v dávnejšej minulosti využívané ako pasienky a v dnešnej dobe nie sú využité. Požadovaná plocha na tento účel by bola min. 3 hektáre.

Našu požiadavku o pomoc sme sa snažili konkretizovať a v žiadnom prípade nepožadujeme finančnú pomoc. Veríme, že pri troche ochoty sa nájde dobré a lacné riešenie. Nepožadujeme vlastníctvo, len možný dlhodobý prenájom pôdy. Ak prejavíte ochotu v tejto prvej fáze nášho návrhu, radi konkretizujeme naše predstavy samotnej realizácii, ako aj výberu lokality.

Ďakujeme za pochopenie a ostávame s pozdravom

Dňa 23.3.2003 sme dostali odpoveď z biskupského úradu tohto znenia:

Ako som Vám písal 6. marca, naša cirkev robí rôzne charitatívne akcie a máme sami problémy s financovaním. Dať majetok znamená tiež sponzorovať. A keďže máme majetok v prenájme, nie je možné ho vyčleniť pre Vaše potreby. Navyiac prenajímateľ by vôbec nesúhlasil so zriadením Vami požadovaného kempu v blízkosti lesa.

S pozdravom biskupský úrad v B. Bystrici

Prepáčte pán biskup, že sme Vás s našou požiadavkou zaťažovali. Mysleli sme si, že cirkev, ktorá hlása lásku k bližnému a požaduje od svojich veriacich aby sa delili aj so svojim málom, bude v tom príkladom a podelí sa so svojim „málom“. Žiadali sme od Vás len to, čo sami nevyužívate, čo nevyužíva ani Váš prenajímateľ. Nevyužitá pozemky medzi pásmom lesa a polom. Tvrdíte, že prenajímateľ z Rakúska by nesúhlasil s vybudovaním kempu. Možno že by aj súhlasil. Dôležitejšie však je, aby ste súhlasili Vy, ako majiteľ.

Maroš, náš kamarát, ktorého poznajú ľudia nielen vďaka svojej väčšej hmotnosti, ale hlavne hlučnosti, ktorú spôsobí distribúciou časopisu **Priestor pre život**.

Náš priateľ Maroš bol presvedčený z celej duše a z celého srdca, že biskup Baláž pomôže nášmu Občianskemu združeniu. Na cesty po Slovensku nosí veľký breviár a modlí sa z neho, navštevuje spoločenstvo kresťanov, kde sa často hovorí o láske k bližnému. Maroš miluje svoju cirkev a z duše je presvedčený, že nejedná len slovom, ale aj skutkom. **Čo vy na to pán biskup Baláž?**

Dve cesty

Dve cesty: Vojdite tesnou bránou, lebo je priestranná brána a široká cesta, ktorá vedie do zahynutia, a mnoho je tých, ktorí ňou vchádzajú; lebo je tesná brána a úzka cesta, ktorá vedie do života, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú.

To sú slová z Biblie, tak mnohokrát čítané a kázané v kostoloch. Zdá sa však, že niet toho, pre koho by boli určené. Nikto neberie do úvahy, že by mohol ísť tou nesprávnou cestou. Sme predsa veriaci! Poviete si: Sme pokrstení, chodíme pravidelne na omše, spovede, ba i na prijímanie. My sa do nikoho nestaráme a – zijeme slušne...

No pravda je iná, i keď to možno nechceme vidieť. Na Slovensku sa hlási ku kresťanstvu viac ako 4 milióny ľudí. No pri 5,5 milióna obyvateľov to na úzku cestu nevyzerá ani po privedení oboch očí, nie jedného, ale skôr na poriadne širokú! A tá vedie do zatratenia. Uvedomte si to!

Viera sa stáva iba postojom mysle a slepým prijatím dogiem a tradícií bez vlastného úsudku a osobnej skúsenosti. Táto viera by sa dala nazvať skôr vierou zo zvyku alebo naučenou vierou (česť a vďaka výnimkám).

Tradície už nenesú v sebe poznanie. Postupne z nich vymizlo. Pomaly a nebadane. Akoby vám niekto pridával do jedla každým dňom o jedno zrníčko soli navyše. Po pár rokoch by bolo

všetko poriadne presolené a vy by ste si to ani nevšimli. Tak sa postupne strácalo porozumenie obrazom zanechaným v písme. Zostalo iba pochopenie rozumom, ktoré sa nedá použiť v praktickom živote. Je to teda neživé poznanie. A my zijeme teraz a sme živí! Bez skutočného porozumenia slov v písme kráčame ako bez svetla tmou. Kráčame skutočne po správnej ceste? V chrámoch sa hovorí stále o láske, ale ľudia, ktorí z nich vychádzajú, majú utrúpené pohľady. Žiadne svetlo, žiadna radosť, žiadna láska. Potom sa vrátia po úkone utišenia svedomia do bežného života, v ktorom bez váhania zničia svojho spolublížneho v konkurencii, bezohľadne sa bijú o každú výhodu pre seba, nech to stojí čo to stojí! Nezastavia sa pred ničím. Veď to robia pre svoju rodinu! Pre dobro druhých!

Pozrite sa ako vyzerá náš život. Predstierame že je všetko v poriadku, ale nie je. Naše životy sa stávajú prázdnejšími. Niet čas na radosť, niet čas na lásku. Prečo ten zhon? Nie je to iba snaha prehlúšiť vlastnú prázdnotu a hlboké, hoc často potlačované cíte-

nie, že láska uniká z našich srdc? Dobré, povedia si mnohí. Nás sa to netýka. Ale akým spôsobom! Moc peňazí vie vytvoriť ilúziu šťastia a pohody. Často síce na úkor spolublížnych, ale kto by si všimol menej schopných. Silnejší predsa vyhráva. Nie!?! Takto to v bežnom živote nikto nepovie – veď my predsa niesme zlí! Ale priatelia, buďme úprimní. Neprižmurujeme vo svojom živote príliš často oko nad tým, čo sami vidíme ako zlé? Raz jedno, potom druhé. A pri tých častých privieraníach očí, nestávame sa sami čoraz slepšími a necitlivejšími? Neprivierali sme ich tak často, že už ani nevieme koľko toho nevidíme? Zo zatvorenými očami sa ale naozaj nedá vidieť. Otvorte ich teda a rozoznávajúte sami.

Strom poznať po ovocí. Dobrý nesie dobré ovocie, zlý strom zlé. Pozrite sa, čo vám prinášajú veci, ktoré konáte a pozorne sa podla toho rozhodujte. Vyberáte si sami cestu po ktorej pôjdete. Po úzkej alebo po širokej? Akí vlastne sme? **Najprv vyber ivierko zo svojho oka a potom hľadaj brvno v oku blížneho.** Inak povedané – ak sa vám niečo nepáči (alebo páči) na druhom, vedzte, že sami máte túto vlastnosť v sebe a ešte vo väčšej miere. Inak by sa vás to nemohlo dotknúť, nevideli by ste to, nevšimli si to.

A tak žijú vedľa seba dvaja susedia. Prvý sa stále sťažuje, že

Priestor pre život

ho niekto okráda a ohovára. Prečo? Lebo sám kradne (často v sebaospravednení: beriem si iba s prebytkom) a ohovára druhých (aby sám vyznel v lepšom svetle). Druhému každý vychádza v ústrety, dostáva darom všetko, čo potrebuje a každý dý je k nemu priateľský a má ho rád. Už tušíte prečo? Nie? Lebo on sám je taký. Dáva iným najlepšie, čo môže a má porozumenie pre ich slabosti.

Každému z nás dal Boh slobodu. Je to iba na nás, akou cestou pôjdeme. Nožom sa dá odkrojiť chlieb a dá sa ním aj zabíť. Vaša ruka môže pomôcť, ale aj ublížiť. A neurobiť nič je ešte horšie.

Prajeme Vám, aby ste kráčali tou správnou cestou. Tou, ktorá vedie k životu a nie do zatratenia.

Možno cestou nie tak pohodlnou, ale určite ďaleko zaujímavejšou a skutočnejšou.

Čo je šťastie ?

Každý vníma predstavu o šťastí rôzne. Myslíme si, že keď si vytvoríme rodinu, či spoločenskú bunku, v ktorej sa budeme cítiť šťastní, tak sa tak stane. Podvedome tušíme, že s naším šťastím je to trochu inak. Tiež tušíme, na čo nás upozorňovali rôzni duchovní majstri v celej histórii ľudstva, že naše šťastie je len prázdnu ilúziou, pokiaľ na druhom konci zeme je len jeden človek nešťastný.

Predstavme si modelovú situáciu, kde mladí a krásni ľudia žijú na pustom ostrove. Nevedia, čo sa nachádza za obzorom oceánu, nepoznajú a nevedia o iných ľudských tvoroch na zemi. Žijú v blahobyte, všetko čo potrebujú majú, veď žijú na rajskom ostrove. Po čase splodia deti a radujú sa z nich. No po čase sa bývalý pokoj vytratí a začnú žiť v očakávaní zmeny. Pozerajú na obzor či sa neobjaví iný človek, loď a podobne. Ich túžba odhaliť, čo sa skrýva za obzorom oceánu, je stále silnejšia a silno narúša ich doterajší pokoj. Nevedia a netušia príčiny tejto zmeny. Po rokoch silnejúcej túžby sa ich sen naplní a objaví sa loď, ktorá ich aj s potomkami odvezie do civilizácie. Prečo táto dvojica zatúžila splynúť s inou entitou? Prečo dvojica žijúca na rajskom ostrove opustila svoj raj? Každý človek má najdôležitejšie a najpodstatnejšie poslanie. Oplyvníť svet svojim vlastným konaním. Dvojica možno ľutovala odchod z raja, no pre túto túžbu bola ochotná obetovať všetko, aj život v raji. Jediným dôvodom prečo dvojica

opustila svoj raj je podvedomé vedenie, že ak je jeden človek na jednom konci zeme nešťastný, nemôže byť druhý človek na inom konci šťastný. Táto mocná túžba nás všetkých ženie vyjadriť seba. Preto aj veľa svätcov, ktorí žili izolovane, vrátili sa do civilizácie a aj za cenu vlastného života splnili svoje životné poslanie.

Podvedomá túžba ovplyvníť svet svojim konaním je tak silná ako lúče poludňajšieho slnka a nezastaviteľná ako sila morského príboja. Nejestvuje človek, ktorý by sa vyhol tejto túžbe, len každý ju vyjadri v inom čase a priestore. Stále viac ľudí si uvedomuje, že nešťastie druhého je aj našim nešťastím a naše izolované šťastie v mori nešťastia je len prázdny výkrikom vyjadrujúcim nepochopenie a slepotu. Našou tendenciou urobiť šťastným seba, prinajlepšom svojich blízkych alebo svoj národ, štát. Zatiaľ je to skutočne tak, že šťastie jedných je založené na nešťastí druhých.

Aké je to vlastné šťastie na úkor druhých? Je to vôbec šťastie?

Pokračujeme v téme, o ktorej mnohí ani netušia, aké možnosti ľudstvu poskytuje. Vízie fantastických filmov, ktoré doteraz prekračujú hranice ľudskej fantázie, sú len zlomkom možnej reality. Kde sú hranice možností fenoménu zvaného levitácia či antigravitácia?

V minulých číslach **Priestoru pre život** sme písali o reálnych a praktických zážitkoch z levitácie. Písali sme aj o tom, že stavy levitácie zažívame nevedome bez možnosti myslenia. Častokrát mnohí ľudia zvládli tzv. „levitačné kúsky“ len preto, že o tom nemali ani zmienku informácií. Je veľa ciest ako zvládnuť alebo ovládať levitáciu. Našu cestu pomenujeme a dáme jej názov **Cesta radosti**. Zvládnuť radosť, znamená zvládnuť aj levitáciu. Mať radosť – eufóriu a vedieť si ju udržať, je človeku úplne prirodzené.

Pre človeka je neprirodzené nemať radosť a eufóriu. Preto sa levitáciou vraciame k svojej podstate, k svojej úplnej prirodzenosti. Ak by sme svoje deti učili od malička túto úplne prirodzenú schopnosť, ktorá nám je daná vo svojej podstate, dávno by sme vedeli všetci lietať.

Ak sa budeme v určitých informáciách opakovať, tak len preto, lebo život je permanentné opakovanie alebo vracanie. Pri každom vrátení si môžeme uviesť inú, hlbšiu súvislosť. Preto čitatelia buďte trpezliví, lebo hovorím – písať o veciach, ktoré **proste sú**, je nesmierne ťažké.

Pokúsime sa vaše – naše túžby o lietanie priviesť k realite. Aj od vášho chcenia záleží, ako ďaleko sa dostaneme. Preto by bolo dobré, keby niekto z vás formuloval otázky týkajúce sa levitácie. Tieto otázky by mnohé objasnili aj ostatným, ktorých táto téma zaujíma. A verte, že nejstúje otázka, na ktorú nepoznáme odpoveď. Keď sme spomenuli, že naša cesta na zvládnutie levitácie má svoj názov: **Cesta radosti, zvládnuť radosť – eufóriu, je zvládnuť levitáciu**. Čo sa deje s človekom, keď levituje? Zažíva stav, ktorý sme nazvali aj stavom zmeneného stavu vedomia. Zmenený stav vedomia vyjadruje náš mozog zmenenou frekvenciou vln. Vedci nazvali mozgovú frekvenciu ako hladinu **théta**, ktorá je podobná ľahšiemu spánku. Théta hladina je mozgová frekvencia od 4 do 8 Hz, jediné, čo sa dá zmerať a v čom sa prejaví levitujúci navonok. Bežne tento stav zažívame v periódach spánku. No zažívať tento stav ešte neznamená zažívať stavy zmeneného vedomia alebo kontrolovaného stavu, ktorý vedome ovplyvňujeme. Môžeme to nazvať aj ako druh tranzu. Tento tranz môžeme dosiahnuť aj extrémnym preťažením organizmu, kedy je človek na pokraji svojich fyzických alebo duševných síl. To sme uviedli ako ďalšiu

z ciest zvládnutia levitácie, no tá nebude našou cestou. Naša cesta bude zaujímavá a neopakovateľná aj preto, že po nej pôjdeme všetci spolu, pekne krok za krokom a nebudeme sa predbiehať. V minulosti aj súčasnosti žili tisíce ľudí, čo zvládli určitú formu **levitácie alebo antigravitácie**. A predsa levitácia u ľudí zaberá len okrajový záujem. Alebo povedané inak, **zázraky** vidíme, môžeme ich aj ohmatať a predsa im neveríme. Čo nám je platné, keď vidíme zázrak, keď sami nie sme jeho súčasťou? My sami sme neveriaci Tomášovia. Ak by aj pár nových jednotlivcov zvládlo aj tie najvyššie formy levitácie, nič to nie je platné a osožné. Osožné a platné to bude vtedy, keď levitáciu budeme využívať v praktickom živote. Spomenieme príklad: Nemusíme viesť vojnu o ropu v Perzskom zálive, lebo

na premiestňovanie predmetov a seba, nebudeme potrebovať uhľovodíkové palivá. Koľko vojen v histórii bolo pre palivá a suroviny? **Kým bude na zemi bieda a vojny, ťažko zažijeme skutočnú radosť – eufóriu**. Ak by sme sa aj chceli tváriť radostne a euforicky, bolo by to riadne pokrytectvo pri takej biede a násilí.

Už sme spomenuli, že niekedy nevedome zvládame určité formy levitácie. Stáva sa to niekedy v spánku. Aj námešaniční sú často levitujúci. Naším cieľom bude vedome zvládnuť levitáciu, **vedome** v bdelom stave. Ako dlho nám to spoločne potrvá, záleží od nás všetkých. Ako by sme mohli začať? Najmenej zaťažný, obmedzený racionálnym rozumom sú deti. Ak my dospelý urobíme prvý krok a nebudeme presvedčať deti o nemožnosti levitácie, **zázrak bude na ceste**. Ak posunieme my dospelí náš názor, nemusíme v prvej etape súhlasiť, stačí pripustiť, neodsudzovať a **zázrak zvaný levitácia bude na ceste**. My dospelí si to nevedomujeme, ale sme pre deti príkladom v dobrom aj zlom. Predsudky, stereotypy uznávanie len doterajších zaužívaných pravidiel

bude najťažšou prekážkou. Mladí venujú množstvo času veciam, ktoré sú im k ničomu. Učia sa múdrosti múdrych alebo povedané ináč, **keď slepý vedie slepého, obaja spadnú do jamy**. Koľko hodín venujú mladí „bojom“ so softvérmí počítačov? Koľko času venujú prímaniu nepodstatných informácií, ktoré keby neboli, žije sa nám všetkým ľahšie? Prvým krokom je vytvoriť akési neformálne spoločenstvá ľudí, ktoré sa zaujímajú o levitáciu alebo antigravitáciu. Dobré by bolo, keby títo ľudia rôzneho vekového a spoločenského postavenia spolu nadviazali kontakt na úrovni jednotlivých miest a regiónov. V kolektíve je sila, aj jeho rozmanitosť môže mnoho vecí posunúť. Naša redakcia môže byť integrujúcim prvkom pri spájaní ľudí podobného myslenia.

Nabudúce si povieme, ako sa dá prakticky zvládnuť jedna z foriem levitácie. Napíšte, čakáme na vaše fantastické otázky.

František z Assisi v okamihu, keď sa v extáze modlitby vznášal

Rúcanie mýtov

Ktosi múdry a bohatý povedal. Dajte mi pár miliónov a z posledného žobraka spravím génia a osobnosť. Dajte mi pár miliónov a z najväčšieho génia urobím žobraka a blbca. Je vtom hlboká pravda. Sme posadnutí slávnymi, úspešnými, krásnymi a bohatými.

História je plná slávnych, bohatých, úspešných a nikdy nedosiahli slávu rozprávkového hlúpeho Jana.

História je plná múdrych, ktorí stvorili celú vedu okolo svojej múdrosti, a nikdy nedosiahli múdrosť hlúpeho Jana.

História je plná úspešných, ktorí dosiahli úspech na klamstve a podvode a nikdy nedosiahli úspech hlúpeho Jana.

História je plná krásnych, no ich krása je bez farby a chuti. Krásnych vidávame v časopisoch, sú ich plné obrazovky.

Všade sú vyberaní, krásni, no často hlúpi.

Ich hlúposť je často potvrdená vysokým vzdelaním.

Vyrovnejú sa hlúpemu Janovi?

Vidíme človeka, ktorí vyskočí viac o jeden centimeter, zabehne stovku o jednu sekundu rýchlejšie, dá jeden gól, nazveme ho géniom.

Komu dokazujeme, že sme lepší ako iný? Kto nám núka hry, aby sme zabudli načo sme na zem prišli?

Hlúpy Jano nesúťažil, neoslavoval sekundových hrdinov, nehral vášnivé hry, ktoré nás robia hluchými a slepými.

Nedokazoval nikomu a ničomu výnimočnosť, lebo všetci sme niečím výnimoční.

Hlúpi Jano svoju múdrosť našiel za pecou. Za pecou, vo svojom vnútri našiel najhlbšie pravdy, ktorým málokto rozumel. Budeme naďalej počúvať múdrych? Či ich múdrosti nie sú najväčšou hlúposťou?

Vaša listoreň

Vážená redakcia.

Už dávno som nosila v hlave myšlienku, na ktorú mi pri mojich povinnostiach neostávalo nikdy veľa času. Žena je v rodine viac vyťažená, no keď sa mi dostal do rúk Váš časopis, bola som šťastná, že si niekto našiel čas na realizáciu toho, čo je pre mňa sen – budúcnosť.

Veľmi si vážim každého z Vás, ktorý sa podieľa na projekte Verejného kempu pre bezdomovcov a vydávania časopisu, ktorý je zaujímavý a hlavne pre každého kto ho číta srdcom, aj poučný.

Po prečítaní dvoch čísel časopisu som sa rozhodla napísať Vám, no neviem ako vlastne začať list, od svojho detstva som zvláštnym spôsobom naviazaná na bezdomovcov.

BEZDOMOVEC – čo je to za výraz? Kto sa za ním skrýva? Nie vždy toto označenie vystihuje toho, koho som práve stretla – pri vyberaní kontajnerov, zohrievať sa na stanici, pod schodmi paneláku, v rozbitej chajde v lese.

Veľa z tých, ktorí si takto hovoria majú dom, byt, rodičov, manželky, deti, súrodencov. Sú to ľudia, ku ktorým ste Vy bezdomovci patrili, mali Vás radi, vážili si Vás a väčšina z Vás ste ich aj napriek tomu opustili!

Deti, ktoré sa tešia na svojho otca, na to, že im povie rozprávku, veselé príhody z detstva, naučí ich plávať, nebáť sa nikoho, hrať hokej, bicyklovať, musia vo svojej duši ticho udušič žiaľ a skrytú hanbu a hrozný pocit krivdy za to, že ich otec – mama už o ne nestoja. Podrazili ich, sklamali tí, ktorých si oni vážili a boli pre ne vzorom, pocitom bezpečia a šťastia. Prečo?

Môj otec nebol bezdomovec, bol príživník, tak sa v socializme nazývali ľudia, ktorí nezvládli farchu pre iných bežného života.

Bol to super otec, čítal nám rozprávky, hrávali sme karty, hry, rozprával veselé príhody z mladosti, vedel prať, vyšívaf, variť – jeho parené buchty boli najlepšie na svete. Mal rád svoju rodinu, deti, manželku, bol advokát chudobných, vedel vybaviť pre iných aj nemožné.

Keď prišiel o postavenie v práci, zabudol na všetko pekné, aj na zodpovednosť za rodinu a svoj žiaľ z urazenej pýchy utápal v alkohole, zlobe, hádkach, bitkách, nenávisti voči celému svetu v sebaľútosti. Nedokázal byť radovým len človekom, radšej si zvolil cestu tzv. bezdomovca.

Bola som jeho miláčikom a bútlavá vřba, až do konca jeho života sme boli v kontakte, viem o jeho duši, pocitoch bezmocnosti a sebaľútosti dosť na to, aby som mohla povedať, že to bolo pre neho peklo na zemi. Bol nešťastný, no keby bol do svojho oprávneného pocitu krivdy vpustil aspoň makové zmiečko starej lásky k manželke a šiestim deťom, nemusel toľko trpieť. Vždy sme mu boli ochotní pomôcť a prijať ho späť, no on už o nás nestál a so svojou zlobou až do svojej smrti nebol ochotný zápasiť. Úplne sa oddal sebaľútosti a nevedel, že nám všetkým poznačil životy, aj životy našich detí. Od svojich 37 rokov nevedel o nás nič, kto je vydatý, akú má školu, poznal nás len keď niečo potreboval a my sme vždy pomohli, aj domov dôchodcov, kde v pohodlí dožil, vybavila jeho manželka.

Je ťažké v jednom liste opísať život človeka, ktorý aj napriek tomu, že opustil šesť detí len preto, aby si fúkal svoje ubolené seba-vedomie, je ten, ktorý pri rodinných stretnutiach chýba.

Dnes mám dospelé deti a často by som ho potrebovala, jeho úsmev, ochotu vypočuť a poradiť, jeho alkoholicko – filozofické meditácie o živote mi po celý môj život pomáhajú vstávať po každej facke od života a ľudí.

Dnes viem, že keby bol do svojho života zaradil pokoru a naučil sa žiť s Bohom, čo on v duši mal, ale alkohol mu to vzal spolu s láskou a pocitom zodpovednosti, mohol ešte dnes byť so svojou rodinou.

Viem pochopiť bezdomovca – príživníka, že sa dostal na dno, nie je to také ťažké, no možno by bolo dobré dať si otázku: „Prečo som takto zlyhal?“ NIE JE TO PRETO, ŽE SOM ZABUDOL NA OSTATNÝCH? Veď na svet sme neprišli pre seba, ale preto, aby sme slúžili iným.

Viem pochopiť manželky, manželov, deti a príbuzných bezdomovcov – príživníkov. Aj oni sa pýtajú PREČO? Dlho sa hanbia, obviňujú, až na koniec to vzdajú. Je ťažké pomáhať tomu, kto Vašu

pomoc odmieta a poháda ňou.

Každá strana má svoju pravdu a svoj pocit krivdy a preto je ťažké súdiť kto? Komu? Čo? Urobil a ublížil.

Každý dospelý človek by si mal byť vedomý, že keď na svet privedie dieťa, je jeho povinnosťou stáť pri ňom až do jeho samostatnosti. Zodpovednosť za výchovu detí majú obaja rodičia!

Vlk a vlčica opustia mláďa, až keď je schopné lovu a samostatného života a tak je to u všetkých druhov zvierat okrem kukučky. A čo človek – bezdomovec, kde je jeho zvierací pud, keď mu zlyhali ľudské vlastnosti? Kto na prvé miesto svojho života postaví „JA“ urobí nešťastným seba a svoje okolie.

Týmto listom nechcem nikoho obhájiť a nikoho viniť, možno som zo seba dostala jednu omrvinku toho, čo môže spôsobiť ostatným každý z nás, ktorý myslí len na seba a nevie pochopiť, že nikdy v živote nie je tak zle, aby nemohlo byť ešte horšie. Veď po každej búrke slnko svieti. Chcem Vám povedať, že je veľa ľudí, ktorí sú ochotní Vám pomôcť a nepohádajú Vami, no sami zápasia s nezamestnanosťou a nízkymi mzdami a ich pocity sú príbuzné s pocitom Ing. Apoleníka pred kúpou Vášho časopisu.

Živila som sa predajom stavebného poistenia, prešla som veľa domácnosťami v meste aj na dedinách a poznám ekonomickú situáciu v rodinách.

Čitateľka Viera

Odpoveď našej redakcie

Ďakujeme Vám za Váš list. V niektorých veciach sa nedá s Vami nesúhlasiť a niektoré môžu byť aj trochu ináč. Váš krásny list by nikdy nevznikol a nikto nikdy by si ho neprečítal, keby Váš otec nebol taký aký bol. Váš otec, z cnostného života sa vydal cestu proti prúdu. Tá cesta bolela jeho a o to vás viac šesť detí a ich matku. Vybral si cestu nie horúceho, ani vlažného, vybral si cestu studeného.

A verte „cesta studeného“ je mrazivá a ťažká a možno že ťažšia ako cesta vlažných alebo horúcich. Myslite si pami Viera, že by ste nám napísali list, aj s finančnou podporou na účet (pami Viera nám zakázala spomenúť príspevok pre naše OZ, no nútený sme to prezradiť) keby Váš otec nebol taký studený?

Za jeho studenú lásku ste museli zaplatiť, chýbala Vám jeho prítomnosť, jeho pohladenia, jeho rozprávanie. Jeho studená láska alebo neláska Vás stála obeť, no Vaša obeť nebola zbytočná a márna. **Keby Váš otec žil podľa Vašich predstáv, možnože by ste si ho nevážili viac ako kusu obľúbeného nábytku.**

Píšete, že do svojej duše nevpustil lásku od svojej rodiny. Mýlite sa pami Viera, jeho láska mala inú farbu a chuť. **Jeho láska bola možno neláskavá a krutá, bola to možno láska s tvárou netvora, a nie anjela ako sme zvyknutí. Láska má veľa podôb a prejavov a všetky sú krásne a dokonalé.**

Píšete, že Váš otec nemal pokoru, zodpovednosť a nevedel žiť s Bohom. Píšete, že keby tieto vlastnosti mal, dodnes by žil s Vami. Milá pani, ďakujte Bohu, že nemáte pravdu. Váš otec mal toľko pokory, zodpovednosti a lásky k Bohu, že dnes ho milujete tisíckrát viac, ako keby žil.

Ešte dokážete tvrdiť, že zlyhal? Že zabudol na ostatných?

Možnože ste chceli len **MAT** svojho otca. Je to veľa alebo málo? Slovo **MAT** ničí lásku, dnes to už viete.

Človek nemá žiadnu povinnosť, povinnosť je vrahom lásky, dnes to už tiež viete.

Ľudia sa často porovnávajú so zvieratami. Sú lepší, či horší? Váš otec nebol zvierat, bol človek. Bol človek, ktorý naučil milovať minimálne jednu dcéru ozajstnou láskou a trvalo jej dlho, kým to pochopila.

Svojím životným príbehom, v ktorom obetoval seba aj svoju rodinu pomohol nájsť seba desiatkam čitateľov tohoto časopisu, ktorí možno prežili podobnú skúsenosť. Či aj jeho život nemal zmysel?

Preto Vám ďakujeme pani Viera aj za Vašu obeť, ktorú ste museli podstúpiť pre dobro všetkých.

S pozdravom redakcia časopisu
Priestor pre život.

Vaša listáreň - pokračovanie

Ahojte všetci ľudia,

už dlhší čas, ale veľmi intenzívne, asi mesiac sa, veľmi zaujímam o ľudí. Jednoducho ma zaujímajú ľudia. Nielen ľudia, ale všetko okolo nás, či už hmotné alebo nehmotné. Napríklad som prišiel na jednu vec, že nie som beloch, nie som Slováčok, nie som katolík, nie som znamenie Lev, nie som popradčan, nie som vzdelaný, nie som Peter, som jednoducho človek ..... a tak, ako som ja sám pre seba len ten najobyčajnejší človek, tak sa snažím brať všetkých ľudí na celom svete. Odkedy sa takto dívam na svet je to úžasné, nádherné a krásne, všetci ľudia sú pre mňa dobrí, len niektorí sú zablokovaní a tú svoju dávku dobroty nikomu neprejavia za celý život. Tí ľudia sa nám javia zlí, ale oni nevedia ako majú dávať najavo lásku a to všetko zakrývajú nenávisťou ...

Včera mi môj dobrý kamoš priniesol výtlačok Vášho druhého čísla, nevedel som, že niečo také existuje. Bezdomovcov a sociálne slabších ľudí som bral stále ani nie so súcitom, skôr so spolupatričnosťou. Nevieť čo, ale stále ma niečo k nim priťahuje, pričom mám slušnú prácu, aj zázemie... Keď som začal čítať, tak mi celý čas tiekol z očí potok slz. Neboli to slzy smútku, ale radosti a šťastia, že sú neďaleko ľudia, ktorí majú totožné názory s mojimi. V každom riadku som našiel sám seba. Je to krásny pocit a veľmi rád pomáhám ľuďom. Cez toho kamoša, čo

mi predal výtlačok sa nejako s Vami spojím a pokúsím sa prispieť svojou troškou do celosvetovej nádoby zvanej **DOBRO/LÁSKA**.

Ahojte a ďakujem Vám za všetko, ani neviete ako ste ma potešili
Peter z Popradu

Vážená redakcia,

Predovšetkým Vám želim veľa zdravia šťastia a lásky. Doposiaľ som nereagovala na žiadny časopis, ale u Vášho to nejde. Veľmi Vám zaň ďakujem, vložili ste doň jednak skutočnosti, ktoré si človek celkom neuvedomí (len nejasne tuší, že sú) a ďalej obsahuje úžasné postrehy a myšlienky, bez ktorých je život zivorenie. Váš časopis ma nesmieme obohatiť. V súvislosti s ním sa mi stala zvláštna vec. U nás v Žiline, na Národnej ulici, ponúka Váš časopis nevtieraným spôsobom pán. Časopis som už poznala a rada som si ho kúpila znovu a bola som na ceste domov a peňaženka mi zívala prázdnotou. Pán mi povedal, že nevedí, že nemám peniaze a dá mi ho zdarma. Poďakovalo som mu a sľúbila, že budúci časopis si kúpim za cenu dvoch. Rozlúčili sme sa a po pár metroch sa mi do očí natísli slzy (Vám nemusím vysvetľovať prečo).

Staňa

Ďakujeme Peter a Staňa, sme radi že ste.

Redakcia PPŽ

Informácia o Vašich finančných príspevkoch

Ak sme doteraz ponúkali distribuovať časopis aj bezdomovcom, tak sa budeme snažiť v budúcnosti, aby ponúkali náš časopis bezdomovci alebo sociálne odkázaní občania. Mnoho ľudí sa pýta, kde idú peniaze za náš časopis. Túto rubriku budeme otvárať v každom časopise **Priestor pre život**. Zároveň prosíme ľudí, ktorí prispievajú na našu organizáciu, **aby váš príspevok nebol väčší ako 10 korún**.

Ak nám chce niekto prispieť, pošlite príspevok na náš účet. (číslo účtu: 5261664/5200). Množstvo časopisov sme darovali v jednotlivých mestách bezdomovcom, aby si takto finančne pomohli. No nemôžeme zaručiť zodpovednosť za týchto ľudí, akým spôsobom ponúkajú náš časopis.

Finančné zdroje získané z predaja časopisov je rozdelený: 50 % je príspevok pre bezdomovca, ktorý ho ponúka, 30% ide na tlač a prípravu časopisu a 20 % príspevkov používame na vybudovanie vo verejnom kempu: elektrický bojler so sprchou, stan pre náhodne ubytovaných, pluh na malotraktor, semená zeleniny a časť hardverového vybavenia na prípravu časopisu. Pri predaji 50 časopisov získa bezdomovec 250 Sk, čo mu uhradí životné náklady ako aj cestovné do rôznych miest Slovenska.

Našli sa „obetavci“, ktorí kopírovaním rozmnožujú náš časopis a predávajú ho v rôznych mestách Slovenska. Robia to na vlastnú zodpovednosť, bez nášho vedomia. **Naši distribútori majú visačku Občianskeho združenia s pečiatkou. Ak chcete podporiť našu organizáciu, prispievajte distribútorom nášho OZ a tak budete vedieť, kde vaše peniaze skutočne idú.**

Visačka je farebná, je na nej pečiatka Občianskeho združenia Proces-3 s podpisom Štatutárneho zástupcu.

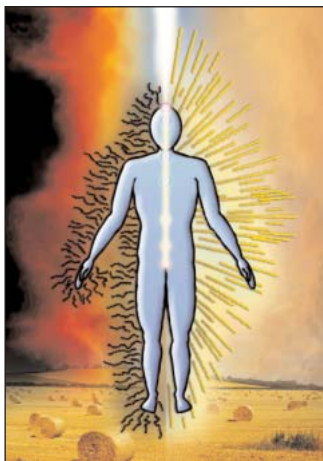
Časopis sa nikdy neponúka kopírovaný, vždy sa ponúka v originálnej forme na dvoch A3.

Ďakujeme za pochopenie.

Občianske združenie Proces-3

Choroba ako cesta k zdokonaleniu ducha

Naše telo sa skladá zo štyroch živlov a podľa toho, aký živiel prevláda, máme povahu buď: cholericú, prevláda živiel ohňa, sangvinickú, prevláda povaha zo živlu vzdušného, melancholickú so živlom vody a flegmatickú obsahuje zemský živiel. Podľa sily a chvenia zmierneného živlu sa prejavuje v rôznych vlastnostiach sila a expanzia fluidického kolísania. Každý z týchto štyroch, povahu človeka určujúcich živlov, má po aktívnej stránke všetky dobré vlastnosti a po pasívnej stránke všetky opačné, teda negatívne vlastnosti.

Cholerik: aktívna polarita: aktívnosť, horlivosť, nadšenie, odvaha, rozhodnosť, sila tvorivosti, smelosť, snaživosť, atď.

V negatívnej polarite sú to: hádavosť, nemiernosť, podráždenosť, pud všetko zničiť, vášnivosť, žiarlivosť, žravosť atď.

Sangvinik: pozitívna: bdelosť, bezstarosť, dobrosrdečnosť, dôverčivosť, jasnosť, ľahkosť, nezávislosť, obratnosť, optimizmus, usilovnosť, priekavosť, radosť, usmievanosť atď.

Negatívna stránka: klebetnosť, preffikanosť, nedostatok vytrvalosti, nepoctivosť, ohováranie, táravosť, premenlivosť, urážlivosť, atď.

Melancholik: pozitívna: dôverčivosť, horúčkovitosť, cháparosť, kľud, milosrdenstvo, oddanosť, odpustenie, poddajnosť, skromnosť, súcit, úcta, vážnosť, vrúcnosť, zahľbanosť, meditatívnosť, zvnútorňovanie atď.

V negatívnej: lenivosť, ľahostajnosť, nepoddajnosť, nemesnosť, nedotknutosť,

skľúčenosť, atď.

Flegmatik: dobré vlastnosti: cieľavedomosť, dochvilnosť, dôkladnosť, dôslednosť, neomylnosť, obozretnosť, odolnosť, zodpovednosť, opatnosť, pevnosť rezervovanosť, sústredenosť, spoľahlivosť, triezvosť, svedomitosť, úctivosť, vážnosť, vecnosť, vytrvalosť, atď.

Negatívne vlastnosti: fádnosť, povrchnosť, lenivosť, ľahostajnosť, tichosť, nedochvilnosť, nesvedomitosť, plachosť, pohľadnosť, ťažkopádnosť, atď.

Telo je zrkadlom duše. Naše vlastnosti sa odrážajú v žiarení aury, záleží teda na polarite, t. j. na elektrickom a magnetickom fluide. Preto sme tu na Zemi, aby sme zdokonalili svojho ducha. Aby sme pretvorili svoje negatívne vlastnosti na pozitívne. Choroba alebo iné nešťastie vrátane úrazov a autohavárií je naša cesta k zdokonaleniu ducha. Vždy sme tu len prechodné, len preto, aby sme dosiahli dokonalosť a navždy žili bez tela v Univerze, kde tiež treba dodržiavať univerzálne zákony a tu na Zemi sa na to pripravujeme.

Obyvatelia kempu pri sadení poľnohospodárskych plodín

Obyvatelia kempu pri čistení starých tehál

Táto tabuľa vás víta pri vstupe do Verejného kempu

V tejto chatke na území Verejného kempu žije pár obyvateľov

Oznamy

▪ Kto bude chcieť poslať minulé číslo Priestor pre život, pošlite nám obálku so známkou a pár drobných a radi vám ho pošleme až domov.

▪ Hľadáme spojencov, ktorých zaujali naše myšlienky a názory.
 ▪ Stále hľadáme spolupracovníkov a dopisovateľov. Pošlite nám svoje námety a postrehy.
 ▪ Ďakujeme všetkým, ktorí nám

akokoľvek pomohli.

▪ Ďakujeme za pomoc materiálnu a hlavne morálnu.
 ▪ Náš časopis si môžete prečítať aj na webovej stránke.

Úvahy hľadania pravdy jedného bezdomovca z Verejného kempu

Ave Caesar: Mori turi te salutant, znelo z úst gladiátorů. Čili: Jdoucí na smrt tě zdraví Césare. I dnes je to skutkem. Tenkrát to bylo v arénách pro zábavu plebs, nebo to byli lidé normální jako jsme my, jednoduchší vrstva obyvatel velkého Říma a dnes to jsou ulice, lidí bez domova, kteří jdou na smrt umrznutím, hladem a bídou, danou mocí jiných. Jeli pravdou, že všemohoucí Bůh je tvůrcem dění na zemi a celého vesmíru, nastává problém, kde pravdu hledat. Rozum velí zamyšlení nad

každou otázkou a odpovědí, poněvadž pravda je někde mimo dění skutečnosti, bez příkras vyprávění o životě a spáse lidstva, když někteří lidé mající moc danou lidem rozhodují o budoucnosti života na zemi. A přes tuto skutečnost, země dech nezastavuje a točí se stále, ale to znamená, že život na ní má být nůzný, plný zabíjení lidí bez příčiny. Zlo je nekalá vlastnost moci a neustále zneužívána pro blaho jedinců neuvědomujících si bídu kolem sebe, s kterou se denně potkávají všude,

kde se hnou, ale hnutí myslí pro smysl zlepšení žití lidí je jim cizí. Moudro lidí u moci je marnost hledáním pochopením jiných, neb to moudro jim schází tak, jako lidem bez domova a práce radost z daného života. Pravda, že Bůh tvořící jistě věděl o všem dění na zemi, nebo on všemohoucí, vševědoucí dobře věděl co činí a proč? Otázka a odpověď se nedostavuje, protože je někde bokem kruhu v uzavřeném prostoru vědění skutečnosti, dané skutečností prožíváním života. A tak pouze zůstává pouhé hledání k pravdivému koloběhu žití.

Proces-3 pripravuje pre mladých a pcestných

Jedným z cieľov je poskytnúť ľuďom cez letné mesiace možnosť stanovania vo Verejnom kempu. Na uvítacej tabuľi je heslo: „Každý, kto prichádza v dobrom, je vítaný“. Pozemok je rozľahlý, zmesť sa tam veľa ľudí. Sieťou verejných kempov po celom Slovensku, by mohli byť uspokojené potreby ľudí,

ktorí sú naklonení životu bližšie k prírode. V letných mesiacoch radi privítame mladých aj starých a môžu prenocovať v stane. Radi by sme zorganizovali letné stretnutia alebo posedenia s prizvanými hosťami. Oslovujeme populárnych spevákov a iné osobnosti na ešte neurčené termíny. Termíny s pripravovanými hosťami určíme v budúcich číslach **Priestoru pre život**.

Časopis Priestor pre život vydáva Občianske združenie Proces-3, Kratinova 11, 036 08 Martin 8, telefón: 0903 033 677

Registrácia: Ministerstvo kultúry SR, číslo 2879/2002, Šéfredaktor: Pavol Hroznár,

Zodpovedný redaktor: Daniel Dižkanec

číslo účtu: 5261664/5200, IČO: 378 00 371

http:// **proces3.webpark.sk**